

Sygn. akt II KK 440/21

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 listopada 2021 r.

sprawy **T.B. (B.)**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 8 marca 2021 r., sygn. akt V Ka (...)

zmieniającego w części, a w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 3 września 2019 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego T.B. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D.J., Kancelaria Adwokacka w R., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

T.B. został oskarżony o to, że:

I.w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 29 lutego 2016 r. w miejscowości P. woj.
(...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną A.B. w ten sposób, że będąc

pod wpływem alkoholu wszczywał z nią bezpodstawne awantury domowe, podczas to których ubliżał słowami wulgarnymi, krytykował, ośmieszał, kontrolował, niepokoił, zarzucał zdrady małżeńskie, śledził, groził pozbawieniem życia poprzez wrzucenie do szamba a także kilkakrotnie usiłował doprowadzić A.B. do obcowania płciowego w ten sposób, że używając przemocy w postaci popychania, zerwania odzieży, szarpania i przewrócenia na wersalkę, dotykając rękoma okolic intymnych usiłował odbyć z w/w stosunek płciowy, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k.;

II. w okresie od 13 września 2016 r. do 15 września 2018 r. w miejscowości P. woj. (...) znęcał się psychicznie nad swoją żoną A.B. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczywał z nią bezpodstawne awantury domowe, podczas to których ubliżał słowami wulgarnymi, krytykował, ośmieszał, kontrolował, ciągle niepokoił a także groził pozbawieniem życia, tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.;

III. w dniu 15 września 2018 r. w miejscowości P. woj. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, usiłował dokonać zabicia psa ze szczególnym okrucieństwem poprzez uderzenie go deską a następnie wrzucenie do zbiornika z szambem i przykrycie wjazdu drewnianym denkiem, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (t.j. Dz. U. 2017 poz. 1840 ze zm.).

Wyrokiem z dnia 3 września 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w R. oskarżonego T.B. za winnego:

1. tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2014 roku do nie później niż 29 lutego 2016 roku w miejscowości P. woj. (...) działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu kilkakrotnie usiłował doprowadzić A.B. do obcowania płciowego w ten sposób, że używając przemocy w postaci popychania, zerwania odzieży, szarpania i przewrócenia na wersalkę, dotykając rękoma okolic intymnych usiłował odbyć z w/w stosunek płciowy lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na opór pokrzywdzonej tj. czynu z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

2. popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k., za co wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

3. popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, za co wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po połączeniu jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie. Nadto Sąd I instancji orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu posiadania wszelkich zwierząt domowych na okres 5 lat oraz orzekł od oskarżonego na rzecz Fundacji O. w R. nawiązkę w wysokości 2000 złotych na cel związany z utrzymaniem bezdomnych zwierząt przebywających w w/w fundacji.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 8 marca 2021 r., sygn. akt V Ka (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej zawarte w punkcie 3; wymierzoną za czyn z punktu II karę pozbawienia wolności zastrzył do jednego roku; wymierzoną za czyn z punktu III karę pozbawienia wolności zastrzył do 9 miesięcy oraz orzekł wobec oskarżonego T.B. nową karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca T.B., który zaskarżył orzeczenie w całości na korzyść skazanego i zarzucił „rażącą obrazę prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na nienależytym, niewnikliwym rozważeniu zarzutów określonych w punkcie 2 lit. a-c apelacji obrońcy z dnia 28 października 2019 roku, dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., odnoszących się wadliwej oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, świadków Z.P. i U.M., a także wyjaśnień oskarżonego.”

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w R. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się oczywiście bezzasadna, co przesądziło o skierowaniu sprawy, w celu jej rozpoznania na posiedzenie wyznaczone w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Czyniąc na wstępie kilka uwag natury ogólnej warto przypomnieć, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wobec prawomocnego orzeczenia wydanego przez Sąd odwoławczy na skutek rozpoznania przez ten sąd zwykłego środka odwoławczego. Zgodnie z dyspozycją art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie może być natomiast wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary.

O oczywistej bezzasadności kasacji mówi się natomiast wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka, z jedynie pobieżnej, a nie wnikliwej oceny podniesionych w niej zarzutów w jasny sposób wynika, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. Taka sytuacja zaistniała właśnie na gruncie przedmiotowej sprawy.

Nie można uznać za słuszny zarzutu autora kasacji, sygnalizującego dopuszczenie się przez Sąd II instancji obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. Bezpodstawnie skarżący zarzucił Sądowi odwoławczemu „nienależyte” i „niewnikliwe” rozważenie zarzutów zawartych w punktach 2 lit. a-c apelacji, odnoszących się do wadliwej oceny zeznań pokrzywdzonej, świadków Z.P., U.M. oraz wyjaśnień oskarżonego. Dyskredytując trafność ww. zarzutu wskazać należy, że Sąd II instancji co prawda krótko i zwięźle, to jednak jednoznacznie i konkretnie rozpoznał zarzuty apelacji wskazujące na wadliwą ocenę dowodów - wyjaśnień oskarżonego, zeznań pokrzywdzonej i świadków Z.P., U.M.. Nie podzielił słuszności tychże zarzutów, jak również nie dopatrywał się sygnalizowanych w apelacji błędów w ustaleniach faktycznych. Motywy dyskwalifikujące słuszność ww. zarzutów przedstawił na stronie 3-4

uzasadnienia. Jakkolwiek argumentacja przedstawiona przez Sąd odwoławczy nie jest obszerna, to jednak – w ocenie Sądu Najwyższego – wystarczająca i konkretna w swym stopniu szczegółowości. Sąd Okręgowy wskazał, że przypisane oskarżonemu czyny stanowiły konsekwencję prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych w sprawie, poczynionych na podstawie dowodów ocenionych z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, tj. prawidłowo ocenionych wyjaśnień oskarżonego, zeznań pokrzywdzonych, opinii biegłego psychologa oraz dowodów z dokumentów. Sąd II instancji wskazał również jasno i rzeczowo, dlaczego uznał za prawidłową decyzję Sądu Rejonowego o uznaniu za wiarygodne jedynie w niewielkiej części zeznań świadków Z.P. i U.M. (tj. w zakresie potwierdzającym sprawstwo T.B. odnośnie do czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt), a w pozostałym zakresie o pozbawieniu waloru wiarygodności depozycji procesowych tych osób.

Skarżący zdaje się traktować postępowanie kasacyjne jako swoistego rodzaju trzecią instancję, mającą służyć weryfikowaniu poprawności ustaleń faktycznych zapadłych w Sądach obydwu instancji poprzez ponowienie kontroli apelacyjnej, a przecież nie ulega wątpliwości, że nie temu kasacja służy i nie takie są jej cele. Postępowanie kasacyjne nie jest trzecią instancją powtarzającą zwykłe postępowanie odwoławcze (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2009 r., V KK 422/08, LEX nr 491253).

Podsumowując, w niniejszej sprawie autor kasacji nie wykazał, by Sąd odwoławczy dopuścił się naruszenia prawa takiej rangi, która determinowałaby konieczność uchylecia orzeczenia tego Sądu i ponowienia kontroli odwoławczej.

Z tych wszystkich powodów kasacja okazała się oczywiście bezzasadna i podlegała oddaleniu.

Sytuacja materialna skazanego przemawiała za zwolnieniem go, na podstawie art. 624 k.p.k., od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. Natomiast o wynagrodzeniu dla obrońcy skazanego - adw. D.J. - za sporządzenie i wniesienie kasacji Sąd Najwyższy rozstrzygnął w oparciu o § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 j.t.).